

РЕШЕНИЕ

гр. Варна, 12.11.2015 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Варненският административен съд, Втори състав, в публично заседание на деветнадесети октомври, през две хиляди и петнадесета година в състав:

Председател: ВЕСЕЛИНА ЧОЛАКОВА

при секретаря К.А., като разгледа докладваното от съдията Веселина Чолакова адм.дело N 2356 по описа за 2015 год., за да се произнесе, взе предвид:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във вр. с чл. 40 от Закона за достъп до обществена информация.

Образувано е по жалба на „Д.з.з.н.ж.“, подадена чрез председателя М.Д.-Р. срещу Решение № 11/25.06.2015 г. на директора на Областна дирекция по безопасност на храните-гр.Варна ,в частта, с която е отказан достъп по обществена информация по т.3,4 и 5 от Заявление за достъп до обществена информация вх.№ 8644/03.06.2015 г. Навеждат се доводи за нарушение на материалния и процесуалния закон. Счита, че органът не е направил преценка за надделяващ обществен интерес, като се позовава на несъгласие на третото лице за предоставяне на изискваната обществена информация, без да е изложил конкретни съображения. В съдебно заседание редовно уведомен се представлява от председателя на дружеството Поддържа жалбата. Претендира присъждане на сторените по делото съдебни разноски.

Ответникът – директора на Областна дирекция по безопасност на храните- гр. Варна редовно уведомен , не изпраща представител.

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от лице с правен интерес, против индивидуален административен акт, за който е предвиден съдебен контрол и е допустима. Разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА , при следните съображения.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа и правна страна следното :

Между страните няма спор по фактите. Същите сочат, че със заявление вх.№ 8644/03.06.2015 г. „Д.з.з.н.ж.“, чрез председателя М.Д.-Р. е поискало от Изпълнителна дирекция по безопасност на храните да предостави информация на хартиен носител относно: 1. Копие от документите за регистрация на приюта за кучета и котки с рег.№ 9143-0094 и № на удостоверение 1240/03.04.2015 г.; 2. Информация за местонахождението на обекта; 3. Копие от правилника за вътрешния ред на приюта и програма за работата; 4. Копие от договорите с общините, чийто райони обслужва този приют; 5. Копие от договора с обслужващия ветеринарен лекар. По повод на него, с писмо изх. № ЗЖ-768/10.06.2015 г. на основание чл. 31, ал.2 от ЗДОИ е поискано съгласието да се предостави исканата информация от сдружение с нестопанска цел „А.р.“-Варна, стопанисващо приют за бездомни

животни, с удостоверение № 1240/03.04.2015 г. . За предприетите действия , няма данни за уведомяването на оспорващия. С писмо вх. № ЗЖ-768/19.06.2015 г. от председателя на сдружението е направен изричен отказ за предоставяне на посочените в т.3,4 и т.5 от Заявлението документи. При тези данни административният орган е издал Решение № 11/25.06.2015 г., с което във връзка с постъпилото писмо вх.№ ЗЖ-768/19.06.2015 г. не предоставя на „Д.з.з.н.ж.“ информацията изисквана в т.3,4 и 5 от Заявлението. . Това решение е предмет на съдебен контрол в настоящето производство.

Съдът намира, че постановеният отказ е валиден административен акт, като издаден в писмена форма от компетентния орган. Този акт обаче е издаден в противоречие на установените законови изисквания за форма по смисъла на [чл. 146, т.2 АПК](#), тъй като липсват надлежни мотиви към процесния отказ. Съгласно разпоредбата на [чл. 59, ал.2, т.4 от АПК](#) във всеки административен акт следва да са посочени фактическите и правни основания за неговото постановяване. В оспорения акт по същество липсват посочени фактически основания. Излагането на мотиви е от съществено значение, тъй като само по този начин както адресатът на акта, така и съдът при провеждане на съдебен контрол, могат да разберат каква е действителната воля на административния орган, кои са конкретните факти и съответстващите им правни норми, въз основа на които той е счел, че следва да упражни предоставените му властнически правомощия. От една страна те очертават предмета на доказване в хода на съдебното производство, защото съгласно разпоредбата на [чл. 170, ал. 1 АПК](#) административният орган и лицата, за които оспореният административен акт е благоприятен, трябва да установят съществуването на фактическите основания, посочени в него, и изпълнението на законите изисквания при издаването му. От друга страна те определят и рамката на съдебния контрол. Правомощието на съда се свежда до проверка за законосъобразността на акта, т.е. да прецени правилно ли е приложен закона по отношение на фактите, възприети и посочени от административния орган и обосновали крайния му извод. Недопустимо е да се преценява законосъобразността на един административен акт от гледище на други фактически и правни основания по издаването му, различни от тези, които е посочил административният орган. Недопустимо е и едва в съдебното решение да се излагат съображения, с които се конкретизират, изясняват или допълват неговите мотиви.

На следващо място този отказ е постановен в противоречие с материалния закон и преследваната от него цел.

Правото да се търси и получава информация е сред основните права на гражданите, регламентирано в [чл. 41 от Конституцията](#) и обхваща задължението на държавните органи да осигуряват достъп до общественозначима информация, доколкото тя не е държавна или друга защитена от закона тайна или не засяга чужди права. Обществените отношения, свързани с правото на достъп до обществена информация, са уредени в ЗДОИ. Както в [Конституцията на Република България](#), така и в посочения закон правото на информация е въздигнато като принцип, а ограничението му е изключение от този принцип, като то е възможно и допустимо, само при изрична законова регламентация и въз основа на изчерпателно изброени хипотези и основания.

В казуса поисканата информация е обществена по своя характер. Съгласно дефиницията на [чл. 2, ал.1 от ЗДОИ](#) обществена е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. С процесното заявление са поискани данни за начина, по който се стопанисва приют за безстопанствени животни, чието изграждане е в правомощията на органите на местната власт, съгласно [чл.41, ал.2 от Закона за защита на животните](#). Съдът намира, че то е достатъчно ясно, конкретно и точно и отговаря на изискванията за форма и съдържание, регламентирани в [чл. 25 от ЗДОИ](#). От отговора на поставения въпрос заявителят ще има възможност да си създаде мнение доколко законосъобразно и целесъобразно се управлява приюта за бездомни животни и дали са взети необходимите мерки за осигуряване на медицински грижи за тях. При преценка на

естеството на исканата информация съдът намира, че тя е служебна според легалното определение на [чл. 11 от ЗДОИ](#), доколкото не е свързана с основните правомощия на административния орган, а е информация, която би следвало да се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността му. От данните по делото се установява, че приютът за животни не е частен, а предоставен за стопанисване на организация за защита на животните, каквато е „А.р.“-Варна. Търсената от заявителя информация не попада в обхвата на ограниченията, изрично и изчерпателно посочени в [чл. 13, ал.2 от ЗДОИ](#), поради което и следва да се приеме, че достъпът до нея е свободен (по арг. на [чл. 13, ал.1 от ЗДОИ](#)) и органът дължи предоставяне на поисканата информация в предвидения 14-дневен срок. Доколкото съдържанието и условията на сключените договори със съответните общински администрации и създадената организация в дейността на приюта, както и взетите мерки за осигуряване на медицински грижи за приетите там животни засяга интереси на третото лице и с оглед неговото изрично несъгласие, то административният орган е бил длъжен да предостави исканата обществена информация в обем и по начин, който да не разкрива информацията, която се отнася до него ([чл. 31, ал.4 от ЗДОИ](#)). Също така, при тази хипотеза той е длъжен да направи преценка дали не е налице надделяващ обществен интерес и да изложи изрични мотиви в своя акт в тази насока, предвид разпоредбата на [чл. 37, ал.1, т.2, предл. последно от ЗДОИ](#).

Въз основа на така изложените фактически и правни съображения съдът намира оспорения отказ за незаконосъобразен, като постановен при допуснати нарушения на процесуалните правила и норми, в противоречие с материалния закон и преследваната от него цел. Той следва да се отмени, като преписката се върне на административния орган за произнасяне по компетентност съобразно дадените от съда указания.

С оглед изхода на делото и на основание [чл. 173, ал.1 от АПК](#) в тежест на ответната страна следва да се присъдят направените деловодни разноски от жалбоподателя, които са в размер на 10 лв.-заплатена държавна такса.

Мотивиран от изложеното, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 11/25.06.2015 г. на директора на Областна дирекция по безопасност на храните – гр.Варна ,в частта, с която на „Д.з.з.н.ж.“ , подадено чрез председателя М.Р.Д.-Р. е отказан достъп по обществена информация по т.3,4 и 5 от Заявление за достъп до обществена информация вх.№ 8644/03.06.2015 г.

ВРЪЩА административната преписка на директора на Областна дирекция по безопасност на храните – гр. Варна за произнасяне съобразно дадените в мотивите на това решение задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Областна дирекция по безопасност на храните – гр. Варна ДА ЗАПЛАТИ на „Д.з.з.н.ж.“, гр.*** , представлявано от председателя М.Р.Д.-Р. сторените по делото разноски в размер на 10,00 лв.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14- дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: